

A Kúria a dr. Édes Balázs Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Édes Balázs ügyvéd) által képviselt felperesnek - a dr. Pethő Róbert ügyvéd által képviselt alperes ellen versenykorlátozási megállapodás alapján járó kifizetés iránt a Fővárosi Munkaügyi Bíróságon 2.M.418/2010. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 55.Mf.631.097/2011/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 55.Mf.631.097/2011/25. számú ítéletét abban a részében, melyben az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és az alperest 2.698.500,- Ft és ennek késedelmi kamata megfizetésére kötelezte, nem érinti.

A jogerős ítélet azon rendelkezését, mellyel a felperes ezt meghaladó keresetét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezését helybenhagyta - a perköltség és az illeték viselésére is kiterjedően - hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes 2003. március 21-től 2004. december 31-ig állt az alperessel munkaviszonyban vevőszolgálati vezető munkakörben. A felek közötti munkaviszony közös megegyezéssel szűnt meg.

A felperes a munkaszerződés aláírása napján megkötött versenykorlátozási megállapodásra alapítva az alperessel szembeni igényét először 2009. december 9-én fizetési felszólítással érvényesítette, majd 2010. január 27-én előterjesztett keresetében versenykorlátozási megállapodásban meghatározott ellenérték címén 3.855.000,- Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest, amely összegből - az esedékességre figyelemmel - 1.156.500,- Ft után 2005. január 8-tól, míg 2.698.500,- Ft tekintetében 2007. január 15-től érvényesített késedelmi kamatot.

A megállapodás 1. pontjában foglaltak szerint a munkavállaló kötelezettséget vállalt arra, hogy semmiféle - a munkáltató tevékenységi körébe tartozó - tevékenységet nem folytat közvetlen, vagy közvetett módon, sem munkaviszonyon kívül, sem pedig munkaviszonyban, mint tanácsadó, vagy egyéb más formában

munkaviszonyának megszűnését követő 24 hónapon belül, feltéve, hogy a munkáltató bruttó 1 éves jövedelem (éves jövedelem = előző 12 hó jövedelme alapján) 50 %-a Ft ellenértéket fizet a munkavállalónak erre az időszakra.

A megállapodás 2. pontjában a munkáltató arra vállalt kötelezettséget, hogy az ellenérték összegének 30 %-át a munkavállaló munkaviszonyának megszűnését követő 8 napon belül fizeti ki a munkavállaló részére, míg a fennmaradó 70 %-ot a 24 hónap leteltét követő 15 napon belül fizeti ki a munkavállaló részére abban az esetben, ha a munkavállaló maradéktalanul eleget tett az 1. pontban vállalt kötelezettségeinek.

A Fővárosi Munkaügyi Bíróság 2.M.418/2010/7. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította és a felperest perköltség megfizetésére kötelezte az alperes részére.

A munkaügyi bíróság érdemi döntése meghozatalakor elfogadta az alperesnek - a felülvizsgálati eljárás tárgyát nem képező - azon perbeli érvelését, miszerint a felek között versenykorlátozási megállapodás - a megállapodás feltételt tartalmazó szövegezésére figyelemmel - nem jött létre.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 55.Mf.631.097/2011/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és kötelezte az alperest, hogy versenykorlátozási megállapodásban meghatározott ellenérték címén fizessen meg a felperes részére 2.698.500,- Ft-ot és ennek 2007. január 15-től a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatát. A felperes ezt meghaladó keresetét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést helybenhagyta. Kötelezte az alperest a le nem rótt kereseti és fellebbezési illeték megfizetésére, valamint együttes első- és másodfokú perköltségben marasztalta a felperes részére.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a versenytilalmi megállapodás a felek között érvényesen létrejött, felfüggesztő feltétel hiányában hatályába lépett, az alperes az elállási jogával nem élt, azt pedig nem tette vitássá, hogy a felperes a munkaviszony megszüntetését követően betartotta a megállapodásban foglaltakat.

A másodfokú bíróság a felperesi igény tekintetében annak elévülését vizsgálva kiemelte, miszerint a felperes által is elismerten a versenykorlátozási megállapodás 2. pontja értelmében az ellenérték összegének 30 %-a, 1.156.500,- Ft 2005. január 8-án vált esedékessé. Ehhez képest a felperes az alperes részére 2009. december 9-én küldte a fizetési felszólítást, azaz a 3 éves elévülési idő elteltével. Ebből következően az elévülési idő eltelte után a követelés ezen részének érvényesítésére irányuló

írásbeli felszólításnak nem volt jelentősége, az elévülésre figyelemmel az elévülés megszakítása már fogalmilag kizárt volt. Ez okból a felperes a megállapodásra alapítottan megalapozottan igényt kizárólag a 2007. január 15-én esedékessé vált 2.698.500,- Ft-ra és annak kamataira érvényesíthetett.

A jogerős ítélet ellen kizárólag a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben annak „megváltoztatását” és az alperes teljes keresete szerinti marasztalását kérte.

Jogszabálysértésként a Munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 3. § (5)-(6) bekezdéseinek, valamint a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 324. § (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott.

Érvelése szerint tévedett a másodfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy az alperessel szemben érvényesített kereseti követelése részben elévült, mivel arra az Mt-ben meghatározott 3 éves elévülési időt kell alkalmazni. Az elévülés tekintetében a perbeli esetben a felperes szerint a Ptk. 5 éves elévülési időt tartalmazó szabálya az irányadóak, minthogy a megállapodás 2. pontja értelmében az alperes fizetési kötelezettsége 1.156.500,- Ft tekintetében 2005. január 8-án vált esedékessé, az alperes részére 2009. december 9-én megküldött fizetési felszólítás, melyet az alperes 2009. december 14-én vett át, a felperes szerint az elévülést az 5 éves elévülési idő letelte előtt megszakította, így az alperesi elévülési kifogás alaptalan.

A felperes arra is hivatkozott, hogy közte és az alperes között két különböző tartalmú jogviszony, így a 2003. március 21-én kelt munkaszerződéssel munkaviszony, míg az ugyanezen napon kelt versenykorlátozási megállapodással „versenykorlátozási jogviszony” jött létre, melynek tartalmára, a felek jogaira és kötelezettségeire az Mt. 3. §-ának (6) bekezdése szerint a polgári jog, azaz a Ptk. szabályai irányadóak. A felek között létrejött jogviszonyok különböző és elkülönített voltát mutatja a felperes szerint az, hogy a feleket a külön-külön okiratokban megkötött szerződések alapján egymástól alapvetően különböző jogok és kötelezettségek terhelték és a két jogviszony időben is elkülönülő időszakra vonatkozott. Álláspontja szerint a jogalkotó épp ezért rendelkezett úgy, hogy a kizárólag a munkaviszony megszűnése után hatályba lépő, egymással munkaviszonyban már nem álló felek további jogait és kötelezettségeit szabályozó versenykorlátozási megállapodásra már nem a munkavállaló és munkáltató között fennálló alá- és fölérendeltségi viszonyokon alapuló, azokat szabályozó Mt., hanem az alapvetően a felek mellérendeltségi viszonyán alapuló Ptk. szabályai legyenek az irányadóak.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése

alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése értelmében kizárólag a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta. Ezért a felülvizsgálati eljárás keretében abban a jogkérdésben kellett állást foglalni, hogy az Mt. 3. § (6) bekezdése alapján a munkaviszony megszűnését követő időre megkötött versenytilalmi megállapodásból eredő igény elévülésére az Mt., vagy a Ptk. szabályát kell-e alkalmazni, tehát e követelések az Mt. 11. § (1) bekezdésének alkalmazásával 3 év alatt, vagy a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerint 5 év alatt évülnek el.

Az Mt. 3. § (5) és (6) bekezdésének rendelkezése szerint a munkavállaló a munkaviszony fennállása alatt - kivéve, ha erre jogszabály feljogosítja - nem tanúsíthat olyan magatartást, amellyel munkáltatója jogos gazdasági érdekeit veszélyeztetné.

A munkaviszony megszűnését követően az (5) bekezdésben meghatározott kötelezettség a munkavállalót csak ilyen tartalmú, megfelelő ellenérték fejében kötött megállapodás alapján és legfeljebb 3 évig terhelheti. E megállapodásra a polgári jog szabályai az irányadók.

Az előbbiekből következően a munkavállalót a munkaviszony megszűnését követően a munkáltató jogos gazdasági érdekeit tiszteletben tartó magatartás csak ilyen tartalmú, a polgári jog szabályai szerint kötött megállapodás kötelezheti. E megállapodást - melyet az Mt. és nem a Ptk. szabályoz - a felek a köztük létrejött, illetve fennálló munkaviszonyra tekintettel kötik meg, így a polgári jogi szabályok alkalmazása ellenére a vállalt kötelezettség minden kétséget kizáróan a munkaviszonyból ered, ezért az ilyen jellegű jogviták elbírálása a munkaügyi bíróság hatáskörébe tartozik.

Az a rendelkezés, mely szerint „e megállapodásra a polgári jog szabályai az irányadók”, annak helyes értelmezése szerint nem az igényérvényesítés rendjére, hanem a megállapodás tartalmára, annak érvényes, vagy érvénytelen voltára, a felek jogaira és kötelezettségeire, illetve a teljesítés és a szerződésszegés szabályaira vonatkozik. Az igény érvényesítésének rendjét, beleértve az igény elévülési idejét is azonban azon jogviszonyra vonatkozó szabályok határozzák meg, amely jogviszonyból az igény ered. Következésképpen nem jogszabálysértő az a jogerős ítéleti megállapítás, mely szerint a munkaviszonyból származó igény érvényesítésének elbírálására a munkajogi anyagi jogszabályok irányadók és a perbeli esetben a felperes által követelt ellenérték 30 %-a (1.156.500,- Ft), annak 2005. január 8-ai esedékességére tekintettel az igény 2009. december 9-ei fizetési

felszólítással történt első érvényesítéskor az Mt. 11. § (1) bekezdésében foglaltak alapján - mely szerint a munkaviszonnyal kapcsolatos igény 3 év alatt évül el - már elévült.

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet abban a részében, melyben az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és az alperest 2.698.500,- Ft és ennek késedelmi kamata megfizetésére kötelezte - felülvizsgálati kérelem hiányában - nem érintette. A jogerős ítélet azon rendelkezését, mellyel a felperes ezt meghaladó keresetét elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezést helybenhagyta - a perköltség és az illeték viselésére is kiterjedően - a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban pernyertes alperesnek bizonyított költsége nem merült fel, ezért ebben a kérdésben a Kúria a határozathozatalt mellőzte.

A felülvizsgálati eljárás illetékét a felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2013. május 29.

dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró, Sipőczné dr. Tanczos Rita s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

bírósági tisztviselő